

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **ASTRAPIA a.s., IČ: 271 21 208**, se sídlem Praha 1, Dlouhá 616/12, zastoupen Mgr. Robertem Vladykou, advokátem v Praze 1, Revoluční 1, **za účasti:** Plzeňský prazdroj a.s., IČ: 453 57 366, se sídlem Plzeň, U Prazdroje 7, zastoupen JUDr. Markétou Schönbornovou, advokátkou v Praze 1, Rybná 682/14, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 21. 10. 2011, č. j. O-473421/D44298/2011/ÚPV,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 27. 12. 2011 domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 21. 10. 2011, č. j. O-473421/D44298/2011/ÚPV, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 20. 6. 2011 o zamítnutí přihlášky slovní ochranné známky ve znění „PILSENER ADLER QUELL“.

Žalobce podal dne 13. 1. 2010 přihlášku slovní ochranné známky ve znění „PILSENER ADLER QUELL“. K této přihlášce ochranné známky podala společnost Plzeňský prazdroj a.s., majitel namítaných ochranných známek, dne 25. 2. 2010 připomínky podle § 24 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb.,

o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů. Následně dne 6. 8. 2010 podala společnost Plzeňský prazdroj námitky proti zápisu slovního označení „PILSENER ADLER QUELL“ do rejstříku ochranných známek podle § 7 odst. 1 písm. a), b) a k) zákona o ochranných známkách.

Přihláška slovní ochranné známky ve znění „PILSENER ADLER QUELL“ byla podána k zápisu do rejstříku ochranných známek, s právem přednosti ode dne 13. 1. 2010, a zveřejněna dne 26. 5. 2010 pro výrobky v třídě 32: pivo, sladové nápoje, sladové pivo podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957.

První namítaná slovní ochranná známka č. 111419 ve znění „PILSENER URQUELL“, s právem přednosti od 8. 2. 1898, byla zapsána téhož dne pro výrobky v třídě 32: pivo podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Druhá namítaná slovní ochranná známka Společenství č. 3492253 „PILSENER URQUELL“, s právem přednosti od 22. 4. 2005, byla dne 22. 4. 2005 zapsána do rejstříku ochranných známek Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory), (dále jen „OHIM“), pro výrobky v třídě 32: pivo, minerální a sycené vody a ostatní nealkoholické nápoje, ovocné nápoje a džusy, sirupy a ostatní přípravky pro výrobu nápojů podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 20. 6. 2011 bylo vyhověno námitkám podaným podle § 7 odst. 1 písm. a), b) zákona o ochranných a současně však byly zamítnuty námitky podané podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách.

Přihlašovatel napadené ochranné známky podal rozklad, o němž rozhodl předseda Úřadu průmyslového vlastnictví žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 21. 10. 2011, č. j. O-473421/D44298/2011/ÚPV, tak, že rozklad zamítnul.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vycházel z toho, že namítané ochranné známky – národní ochranná známka č. 111419) a ochranná známka Společenství č. 3492253, obě dvě ve znění „PILSENER URQUELL“, jsou ve smyslu § 3 písm. a) bod 1. až 3. zákona o ochranných známkách, prioritně staršími ochrannými známkami než přihlašované označení.

Konstatoval, že přihlašovatel usiluje o ochranu pro výrobky ve třídě 32: „pivo“ podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb, což jsou shodné výrobky, pro něž jsou již zapsány namítané ochranné známky. Z pohledu § 7 odst. 1 písm. a) zákona dospěl žalovaný k závěru, že existuje pravděpodobnost záměny přihlášeného označení s namítanými staršími ochrannými známkami, a že zápisem přihlášeného označení by došlo k zásahu do starších práv namítajícího (osoby zúčastněné na řízení). Konstatoval, že k prokázání dobrého jména předložil namítající řadu v rozhodnutí specifikovaných důkazů, vyjmenoval, které důkazy potvrzují kvality výrobku, a uzavřel, že dobré jméno ochranné známky „PILSENER

URQUELL“ na území České republiky pro výrobek „pivo“ namítající prokázal. Námitky podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách považoval za opodstatněné.

Žalovaný porovnal přihlašované označení s namítanými ochrannými známkami z hlediska vizuálního, fonetického, sémantického, jakož i z hlediska celkového dojmu a konstatoval, že přihlašované označení sice obsahuje vložený slovní prvek „ADLER“, v překladu „orel“, nicméně na prvním místě porovnávaných slovních spojení jsou foneticky a vizuálně podobné slovní prvky „PILSNER“ a „PILSENER“ lišící se vloženým písmenem „E“, jejichž slovní význam je totožný a i v českém prostředí vnímaný jako „plzeňské“. Dále s ohledem na jejich opět podobná slova „QUELL“ a „URQUELL“ („zdroj“ či „pramen“ a „prazdroj“ či „pramen“), lze tato označení jako celky považovat za podobná.

Napadené označení lze vnímat jako celek v podobě „plzeňský orlí pramen/zdroj“ a namítané ochranné známky jako „plzeňský prazdroj“. Vzájemná rozlišovací způsobilost těchto označení není dána odlišným počtem slovních prvků porovnávaných označení, ale je naopak malá v důsledku nápadné podoby s namítanými ochrannými známkami. Rozhodující pro vnímání spotřebitele mohou být tyto podobné slovní prvky a v případě, že jimi bude označováno pivo, nelze vyloučit pravděpodobnost záměny. Veřejnost nebude zřejmě sekundárnímu prvku věnovat pozornost.

Spotřebitel velmi dobře zná pivo „PILSNER URQUELL“, a lze se tudíž právem domnívat, že při styku s označením „PILSENER ADLER QUELL“ si připomene právě ochranné známky namítajícího, které tak dobře zná.

Argument přihlašovatele, že s ohledem na zeměpisný význam slovních prvků „PILSENER“ a „PILSNER“ nemůže tradici výroby piva v Plzni usurpovat pouze jeden výrobce, žalovaný odmítl s tím, že namítající pouze využil svého práva podání námitek, aby zabránil zápisu takového označení, které by mohl spotřebitel zaměňovat na trhu s již jeho zavedenými ochrannými známkami.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal procesní vady spočívající v porušení ustanovení § 4 odst. 4 a § 36 odst. 3 správního řádu v souladu s § 45 odst. 1 zákona o ochranných známkách, když jej správní orgán prvního stupně nevyrozuměl o ukončení shromažďování podkladů pro rozhodnutí a neumožnil mu, aby se k nim mohl vyjádřit před rozhodnutím ve věci samé. Namítal, že tato vada v rozkladovém řízení nebyla odstraněna.

Žalobce namítal porušení ustanovení § 26 odst. 2 zákona o ochranných známkách a na to navazující vady napadených rozhodnutí. Namítající sice doložil důkazy, které prokazují nezpochybnovanou známost značky Pilsner Urquell a její význam na trhu, ale nikterak nedokládají její zaměnitelnost s přihlášenou značkou, a proto namítající tvrzenou podobnost ani zaměnitelnost žádným relevantním způsobem neprokázal. Podle názoru žalobce měly být námitky proto zamítnuty.

Žalobce dále namítal nesprávné posouzení distinktivnosti výrazu Pilsner / Pilsener, když se jedná o zeměpisné označení původu pilsner – plzeňský. Tvrdil, že napadené rozhodnutí je proto v rozporu s českým právem (§ 10 odst. 1 zákona o ochranných

známkách), jakož i s evropským právem (čl. 6 odst. 1 písm. b) první směrnice Rady 89/104/EHS, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách).

Žalobce namítal nesprávné posouzení zaměnitelnosti označení „PILSENER URQUELL“ a „PILSENER ADLER QUELL“ dovolával se v této souvislosti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. července 2008, č. j. 4 As 90/2006-123.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 5. 3. 2012 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Osoba zúčastněná společnost Plzeňský Prazdroj, a.s. ve svém vyjádření k žalobě ze dne 7. 3. 2012 mj. citovala Lachouta a Hradeckého z komentáře k zákonu o ochranných známkách ze dne 6. ledna 1980 č. 19 ř. z., vydáno v roce 1934 v Praze, v němž je uvedeno, že „...ze zápisu nejsou vyloučena slova, která objektivně mají zeměpisný význam, když jsou dány takové okolnosti, které odůvodňují závěr, že i těm, jimž geografický význam jest znám, nebudou se jevit jako udání místa původu, nebo že není vůbec pravděpodobno, že by slova ona byla pojímání jako geografické údaje.“

Soud ve věci nařídil jednání, které se konalo dne 30. 10. 2014, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 45 odst. 1 zákona o ochranných známkách nestanoví-li tento zákon jinak, platí pro řízení o ochranných známkách správní řád, s výjimkou ustanovení o ověřování plných mocí pro neurčitý počet řízení, o ověřování úředních razítek a podpisů na veřejných listinách vydaných orgány cizích států, o přerušení řízení, o lhůtách pro vydání rozhodnutí, o ochraně proti nečinnosti, dále z ustanovení o zvláštnostech řízení o rozkladu ustanovení o složení rozkladové komise a o možném způsobu ukončení řízení o rozkladu a ustanovení o zákazu změny napadeného rozhodnutí z důvodu ztráty možnosti odvolat se.

Podle § 26 odst. 3 zákona o ochranných známkách nezastaví-li Úřad řízení o námitkách podle odstavce 1 nebo nezamítne-li námitky podle odstavce 2, vyrozumí přihlašovatele o jejich obsahu a stanoví mu lhůtu, ve které se může k námitkám vyjádřit. Úřad také může vyzvat namítajícího a přihlašovatele, aby se ve stanovené lhůtě pokusili o námitkách dohodnout. Jsou-li námitky vzaty zpět, Úřad řízení o námitkách zastaví. Pokud se přihlašovatel k námitkám ve stanovené lhůtě nevyjádří, Úřad rozhodne o námitkách podle obsahu spisu.

Pokud žalobce namítal procesní vady spočívající v porušení ustanovení § 4 odst. 4 a § 36 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 45 odst. 1 zákona o ochranných známkách, když jej správní orgán prvního stupně nevyrozuměl o ukončení shromažďování podkladů pro rozhodnutí a neumožnil mu, aby se k nim mohl vyjádřit před rozhodnutím ve věci samé, musel Městský soud v Praze tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

Pro řízení podle zákona o ochranných známkách obecně se použije správní řád, ovšem s výjimkou případů, nestanoví-li tento zákon, tedy zákon o ochranných známkách jinak. Namítané ustanovení § 45 odst. 1 zákona o ochranných známkách stanoví *expressis verbis* „*Nestanoví-li tento zákon jinak, platí pro řízení o ochranných známkách správní řád ...*“. Namítaná ustanovení § 4 odst. 4 a § 36 odst. 3 správního řádu se tedy použijí pouze tehdy, nestanoví-li zákon o ochranných známkách jinak.

Městský soud v Praze tedy vyšel především ze skutečnosti, že pro řízení podle zákona o ochranných známkách obecně se použije správní řád, ovšem s výjimkou, nestanoví-li tento zákon, tedy zákon o ochranných známkách, jinak. Pokud jde o řízení o námitkách a o vypořádání tedy námitek, a následném rozhodnutí o přihlášce ochranné známky, nicméně je stanoveno jinak, a to sice konkrétně ustanovení § 26 zákona o ochranných známkách, který tedy stanoví procesní normy. Tyto procesní normy mají, neboť jsou speciální, přednost před správním řádem. Z ustanovení § 26 odst. 3 zákona o ochranných známkách je tedy zřejmé, že jsou-li proti přihlašované ochranné známce uplatněny námitky, Úřad o těchto námitkách vyrozumí přihlašovatele a zároveň stanoví lhůtu, v níž se má k věci vyjádřit.

V inkriminované věci je tedy zřejmé, že k takovému postupu ze strany Úřadu průmyslového vlastnictví vůči žalobci došlo, a to výzvou ze dne 13. 8. 2010, kdy byl vyrozuměn o připomínkách a námitkách a zároveň mu byla stanovena lhůta, do které se měl k připomínkám a odděleně k námitkám vyjádřit, s tím, že současně byl poučen o tom, jaké následky bude mít, pokud se tedy k námitkám, resp., k připomínkám nevyjádří. Tu svou informační povinnost tedy žalovaný správní orgán v tomto smyslu splnil a procesní vada namítaná žalobcem na jeho straně nenastala. Z obsahu spisu je zřejmé, že žalobce se k těm připomínkám, resp. námitkám vyjádřil svým podáním ze dne 20. 9. 2010, v němž tedy pak v závěru vyjádřil také zájem o to, aby byl vyrozuměn po skončení shromažďování podkladů pro rozhodnutí, tak, aby se k nim mohl vyjádřit před rozhodnutím ve věci samé. Tady je třeba uvést, že vzhledem k citované speciální úpravě tím rozhodnutím ve věci samé bylo právě rozhodnutí o těch námitkách, protože o podané přihlášce ochranné známky se nevede žádné speciální řízení. Nejsou-li totiž proti přihlašovanému označení vzneseny žádné námitky, Úřad předepsaným úředním úkonem provede zápis do rejstříku ochranných známek, aniž by o tom vydával speciální rozhodnutí. Pokud jsou vzneseny námitky, pak se jimi zabývá a předepsaným postupem je vypořádá a rozhodne. Pokud dospěje k závěru, že ty námitky nejsou důvodné, pak je tedy samostatným rozhodnutím zamítne a následně provede zápis ochranné známky do rejstříku. Pokud však shledá důvodnost některé ze vznesených námitek, postupuje podle § 26 odst. 5 zákona o ochranných známkách a v takovém případě přihlášku ochranné známky zamítne, tak jako k tomu došlo v inkriminované věci. Takže z tohoto skutkového a právního stavu má soud za to, že tedy procesní práva žalobce byla ošetřena v plném rozsahu, neboť mu byly k dispozici jak připomínky, tak námitky, byla mu stanovena lhůta, do kdy se k nim má vyjádřit, byl zároveň vyrozuměn o tom, jaké následky by mělo, pokud by se nevyjádřil. Následně poté, co předložil Úřadu průmyslového vlastnictví své vyjádření, bylo ve věci, tedy o námitkách rozhodnuto. Podkladem pro rozhodnutí v tomto

případě byly skutečnosti, které byly žalobci známy, tzn. samotná přihláška, vznesené námitky a připomínky, s nimiž byl seznámen a koneckonců i samo vyjádření žalobce k těmto námitkám a připomínkám. Takže ten postup žalovaného tedy jednak vyhovoval ustanovení § 26 odst. 3, resp. § 5 zákona o ochranných známkách. Za další je tedy třeba konstatovat, že se k inkriminované věci nepoužila obecná ustanovení předpisů o správním řízení, tedy správní řád. Závěrem k procením žalobních námitkám lze tedy konstatovat, že postupem žalovaného nebyl žalobce, ani nemohl být, nijak zkrácen na svých právech, neboť Úřad průmyslového vlastnictví rozhodl o zamítnutí přihlášky ochranné známky za stavu, kdy žalobce objektivně byl se všemi podklady pro rozhodnutí seznámen.

Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 22. dubna 2014, čj. 8 As 37/2011-154, posouzení zaměnitelnosti ochranné známky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách či dotčenosti na právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře, podle § 7 odst. 1 písm. k) tohoto zákona, je věcí výkladu příslušného neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav. Správní uvážení se zde neuplatní. Závěry správního orgánu o těchto otázkách přezkoumává soud v rámci námitek uplatněných v žalobě v plném rozsahu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, čj. 8 As 41/2012-46, pro posuzování podobnosti mezi výrobky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách je nutné zohlednit všechny relevantní faktory, které charakterizují vztah mezi dotčenými výrobky. Tyto faktory zahrnují zejména povahu výrobků, jejich účel, způsob použití, jakož i jejich konkurenční nebo komplementární charakter. Dalšími faktory, na které je možno brát ohled, jsou též distribuční kanály, relevantní veřejnost a obvyklý původ zboží (převzato z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, čj. 9 As 59/2007-141). Při posuzování podobnosti slovních označení pro účely § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, je nutné vzít v úvahu mimo jiné následující faktory:

(1) průměrný spotřebitel obvykle přikládá větší význam počáteční části slov než částem následujícím;

(2) průměrný spotřebitel při vnímání slovního označení obvykle rozloží toto označení na slovní prvky, které mu naznačují konkrétní význam nebo které se podobají slovům, jež zná; a

(3) průměrný spotřebitel nebude u složené ochranné známky za rozlišovací a převládající prvek celkového dojmu vyvolaného touto ochrannou známkou považovat její popisný prvek, ale její prvek fantazijní. Tato kritéria však nelze aplikovat mechanicky.

Při posuzování žalobních námitek v plné jurisdikci vycházel Městský soud v Praze z citované judikatury Nejvyššího správního soudu, jakož i ustálené judikatury Soudního dvora EU, (dále jen „SDEU“).

Podle ustálené judikatury SDEU představuje nebezpečí záměny ve smyslu č. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 o ochranné známce Společenství nebezpečí, že se veřejnost může domnívat, že dotčené výrobky nebo služby pocházejí od stejného podniku, případně od podniků hospodářsky propojených (viz rozsudek C-39/97 Canon Kabushiki Kaisha v. Metro-Goldwyn-Mayer Inc., dříve Pathe Communications Corporation, bod 29, a rozsudek C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer & Co. GmbH v. Klijsen Handel BV., bod 17).

Podle ustálené judikatury SDEU vnímání ochranných známek průměrným spotřebitelem dotčených výrobků nebo služeb hraje rozhodující úlohu v celkovém posouzení nebezpečí záměny ochranných známek. V tomto ohledu průměrný spotřebitel vnímá obvykle ochrannou známku jako celek a nezabývá se jejími jednotlivými detaily. Toto kritérium bylo ve specifické oblasti ochranných známek potvrzeno rozsudkem ve věci C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer, ohledně otázky, kdy má ochranná známka vysokou rozlišovací způsobilost.

Posuzování pravděpodobnosti záměny, ale i shody mezi označeními je třeba provádět z hlediska průměrného spotřebitele, který je přiměřeně informovaný, pozorný a obezřetný, avšak nemá možnost přímého srovnání obou označení, tj. vnímá je jedno po druhém s časovým odstupem. Pohled průměrného spotřebitele se přitom zaměřuje na označení jako na celek, přičemž nelze předpokládat, že by se průměrný spotřebitel zabýval hodnocením různých detailů.

Základem pro pojetí vzorového spotřebitele se stal rozsudek SDEU ve věci C-210/96 Gut Springenheide GmbH und Rudolf Tusky v. Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt - Amt für Lebensmittelüberwachung, v jehož rámci SDEU konstatoval, že při posuzování, zda dané označení, známka nebo výrok reklamy je schopný klamat, se musí brát v úvahu pravděpodobné očekávání průměrně informovaného, pozorného a rozumného průměrného spotřebitele. Zásadně tedy není zapotřebí pořizovat znalecké posudky či sociologické výzkumy spotřebitelů. Nicméně nevyloučil, aby vnitrostátní soud, při existenci výjimečných okolností opřel své rozhodnutí o znalecký posudek nebo sociologický výzkum spotřebitelů, pořízených na základě vnitrostátních předpisů. Vzhledem k tomu, že neexistuje žádné příslušné komunitární ustanovení, je věcí vnitrostátního soudu, pokud považuje za nutné provést sociologický výzkum, určit podle vnitrostátního práva výši procenta dotčených spotřebitelů. Podle SDEU v každé konkrétní věci příslušný úřad nebo soud, rozhodující spor o konkrétní ochranné známce musí vykonávat svou vlastní posuzovací pravomoc založenou na zmíněném modelu průměrného spotřebitele. Povinnost tohoto posouzení příslušnými orgány potom podle SDEU nemůže být nahrazena dodatečnými výzkumy, analytickými rozbory, posudky nebo statistikami.

Zákon o ochranných známkách byl přijat za účelem implementace směrnice 89/104/EHS, která byla nahrazena směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES, kterou se sblížují právní předpisy členských států o ochranných známkách. Zaměnitelnost ochranných známek, regulovaná v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, má předobraz v čl. 4 odst. 1 písm. b) směrnice 89/104/EHS, přičemž toto ustanovení je prakticky totožné i ve směrnici 2008/95/ES, a obdobné čl. 5 odst. 1 písm. b) obou směrnic.

Zákon o ochranných známkách jednoznačně konstatuje, že žalovaný přihlašované označení nezapiše, existuje-li pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti. Výklad pojmů

zaměnitelnost, shodnost či podobnost a podřazení zjištěného skutkového stavu těmto pojmům je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Z hlediska právního rámce je podstatná možná zaměnitelnost, nikoliv to, zda k záměně skutečně dochází.

Žalovaný správní orgán při svém rozhodování se striktně držel interpretačních pomůcek stanovených ustálenou citovanou judikaturou SDEU a nedopustil se nesprávného právního posouzení. Své posouzení podobnosti přihlašovaného označení a namítaných ochranných známek založil nejen na obecných úvahách vycházejících z judikatury, nýbrž provedl i analýzu všech relevantních skutečností projednávané věci, čímž zohlednil požadavek celkového posouzení nebezpečí záměny s přihlédnutím ke všem relevantním faktorům projednávané věci a na základě celkového dojmu, jímž působí přihlašované označení a namítaná ochranné známky.

Z informací dostupných na internetu Městský soud v Praze zjistil, že stavba Plzeňského společenského pivovaru, tehdy třetího plzeňského pivovaru, později zvaného též Prior (Pilsener Genossenschafts-Brauerei Prior), byla zahájena v roce 1893 na levém břehu Berounky na úpatí Bílé Hory. Podílíky pivovaru se mohli stát jen vlastníci domu nebo stavebních parcel v Plzni. Stavba, jejíž součástí bylo i zbudování železniční vlečky od trati Plzeň-Žatec, byla dokončena celkovým nákladem 2,1 milionu zlatých v roce 1896, kdy byla uvařena první várka. Vařil se zde tmavý ležák Plzeňský (Pilsener) Prior. Do začátku 1. světové války pivovar solidně prosperoval, když v roce 1912 dosahoval ročního výstavu 195.000 hl. V poválečném období se však nedařilo obnovit odbyt a roční výstav piva postupně klesal (1922 – 87.000 hl, 1923 – 82.000 hl, 1924 – 77.000 hl), zatímco v případě ostatních plzeňských pivovarů se situace postupně zlepšovala. Pivovaru Prior nepomáhali ani nižší ceny piva oproti jiným pivovarům, což jej nakonec přivedlo k finanční krizi a v roce 1925 se dostal nezajištěný pivovar Prior do dluhů a byl Měšťanským pivovarem pohlcen. Měšťanský pivovar zastavil výrobu piva, prodal nemovitosti s výjimkou sladovny, kde zůstala zachována výroba pro potřeby Měšťanského pivovaru, a převzal část stálých dělníků. Firma Plzeňský společenský pivovar Prior byla v roce 1928 vymazána z obchodního rejstříku.¹

Z informací dostupných na internetu Městský soud v Praze zjistil, že vznik pivovaru Plzeňský prazdroj se datuje rokem 1839, kdy se nejpodnikavější plzeňští měšťané, majitelé právozárečných domů, rozhodli založit Měšťanský pivovar (předchůdce dnešního pivovaru Plzeňský Prazdroj), v němž se mělo vařit výhradně pivo bavorského typu, tedy podkvasené, vyznačující se volně probíhajícím kvašením, poněkud jinou chutí a daleko vyšší trvanlivostí než pivo nadkvasené, které se v Čechách v té době vařilo především. Významný plzeňský stavitel Martin Stelzer, který měl pivovar vybudovat, se vydal za zkušenostmi do ciziny, především do Bavorska, odkud dovezl nejen potřebné zkušenosti, ale i prvního sládka Josefa Grolla, známého svou metodou nízkého kvašení tmavých ležáků z Bavorska, které byly pro Čechy tvrdou konkurencí. Byl to tedy právě on, kdo měl v novém pivovaru uvařit jemu známé podkvasené bavorské pivo - jenže vařené výhradně z českého sladu, chmele a z plzeňské vody. Josef Groll v novém pivovaru uvařil premiérovou várku dne 5. 10. 1842. Měl možná vizi pro zcela nové pivo a k dispozici moderní technologii zbrusu nového pivovarského provozu. S největší pravděpodobností záměrně udělal chybu v technologickém postupu, aniž by dopředu znal výsledek – vařil podkvasené bavorské pivo, ale z odlišných českých surovin,

¹ Evžen Vogeltanz, Karel Mošna. Historie pivovaru Gambrinus 1869-1969 a historie plzeňského pivovarnictví. In: pivovary.info [online][vid. 11. 2. 2012]; <http://www.pivovary.info/view.php?cisloclanku=2008050019>

tedy žateckého chmele, měkké plzeňské vody a světlejšího sladu připravovaného anglickou technologií v nové sladovně. Sládek si také zaexperimentoval s kvasnicemi na spodní kvašení, které si přivezl z Vilshofenu, kde už je používal v pivovaru jeho otec. První várka byla naražena 11. 11. 1842 na Martinských trzích, a ač nedopadla úplně dle očekávání, sklídila v hostincích „U bílé růže“ a „U zlatého orla“ na plzeňském náměstí veliký úspěch. Plzeňský kronikář poznamenal: „Jak zajásali pijáci, když seznali, jakou říznou, znamenitou chuť, při pivě dosud nepoznanou, honosí se tento domácí výrobek.“ Pivo uvařené Josefem Grollem jiskřilo blýskavou čírostí v sytém lesku zlaté barvy. Hustá sněhobílá pěna držela dlouho celistvý tvar, tvořila na moku z Měšťanského pivovaru v Plzni honosnou pивní čepici. Vzhled piva a jeho říznost získávaly velmi rychle popularitu v samotném městě a rychle i v jeho širokém okolí. Neuvařil tedy pivo tmavé, ale světlé, které mělo také díky rozmachu skla obrovský úspěch.²

Městský soud v Praze musel ze shora uvedených důvodů odmítnout námitku žalobce, kterou chtěl zpochybnit vžitost prvku „PILSNER“ pro osobu zúčastněnou. Žalobce se sice dovolával toho, že napadené označení je totožné s historickou značkou, pod níž prodával pivo Společenský pivovar v Plzni (později nazývaný PRIOR), na jehož tradici chtěl navázat, nicméně v roce 1925 se dostal pivovar Prior do dluhů a byl pohlcen Měšťanským pivovarem, který výrobu piva, prodal nemovitosti. Namítaná tradice však byla historicky překonána úspěšnějším plzeňským pivovarem, a to Plzeňským prazdrojem, jehož vznik se datuje rokem 1839, a jehož předchůdcem byl právě Měšťanský pivovar. Je tedy nesporné, že tradičně a historicky je s městem Plzeň především pivovar Plzeňský prazdroj, jehož první namítaná slovní ochranná známka č. 111419 ve znění „PILSNER URQUELL“, s právem přednosti od 8. 2. 1898, chrání druh piva historicky spjatého s tímto městem.

Z výpisu z rejstříku Úřadu průmyslového vlastnictví soud dále zjistil, že dne 19. 1. 1907 byla zapsána slovní ochranná známka č. 111022 ve znění „PILSENER ADLER QUELL“ pro výrobky v třídě 32: pivo podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb, přičemž jako majitel je uveden Plzeňský Prazdroj a.s. Zápis ochranné známky byl obnoven s účinností ke dni 19. 1. 1997 a jako datum zániku je uveden den 19. 1. 2007.

Z výpisu z rejstříku ochranných známek tedy jednoznačně vyplývá, že historickým majitelem slovní ochranné známky č. 111022 ve znění „PILSENER ADLER QUELL“ byla osoba zúčastněná, nikoliv Společenský pivovar v Plzni (později nazývaný PRIOR) jak tvrdil žalobce.

Podle § 10 odst. 1 zákona o ochranných známkách majitel ochranné známky není oprávněn zakázat třetím osobám užívat v obchodním styku a) jejich jméno a příjmení, obchodní firmu nebo název anebo adresu, b) údaje týkající se druhu, jakosti, množství, účelu, hodnoty, zeměpisného původu, doby výroby výrobku nebo poskytnutí služby nebo jiných jejich vlastností, c) označení nezbytné k určení účelu výrobku nebo služby, zejména u příslušenství nebo náhradních dílů, pokud užívání je v souladu s obchodními zvyklostmi, dobrými mravy a pravidly hospodářské soutěže.

² Tamtéž, www.wikipedia.cz

Pokud žalobce namítal nesprávné posouzení distinktivnosti výrazu Pilsner / Pilsener s tím, že se jedná o zeměpisné označení původu pilsner – plzeňský, a rozpor napadeného rozhodnutí s českým právem (§ 10 odst. 1 zákona o ochranných známkách), jakož i s evropským právem (čl. 6 odst. 1 písm. b) směrnice Rady 89/104/EHS), musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

Žalobce tuto námitku uplatnil již ve svém rozkladu a žalovaný se s ní vypořádal na str. 14 svého rozhodnutí. Konkrétně uvedl, že zjištění o rozlišovací způsobilosti (distinktivitě) prvku „PILSNER“ pro namítajícího a jeho výrobky není a ani nemůže být porušením ustanovení § 10 odst. 1 zákona o ochranných známkách, jež je transpozicí čl. 6 odst. 1 písm. b) směrnice Rady 89/104/EHS, neboť to se netýká sporů vedených před Úřadem, nýbrž před soudy. Je v něm garantováno obecné oprávnění komukoliv použít (zeměpisný) prvek k informaci o původu svých výrobků a služeb. Nejde však o použití takového prvku jako prvku známkového jako je tomu v inkriminované věci, v němž navíc závadnost byla shledána nikoliv absolutně, nýbrž právě jen pokud jde o znění napadeného označení v sousloví „PILSENER ADLER QUELL“ při jeho porovnání se zněním namítaných ochranných známek „PILSNER URQUELL“ a při zohlednění výrobků, jež obě označení mají chránit či chrání. Kdokoliv i přihlašovatel jsou oprávněni užívat ve spojení se svými výrobky a službami výraz o jejich zeměpisném původu a nikdo jim v tom nesmí bránit. Má-li být zeměpisné označení součástí ochranné známky, vztahují se na ně pravidla podle § 4 a 6 zákona o ochranných známkách, pokud jde o jejich způsobilost k zápisu, a podle ustanovení § 7 téhož zákona při konfrontaci se staršími právy k ochranným známkám jiných majitelů. Soud proto přisvědčil aktuálnosti připomenutí osoby zúčastněné v jejím vyjádření k žalobě ze dne 7. 3. 2012, že *„...ze zápisu nejsou vyloučena slova, která objektivně mají zeměpisný význam, když jsou dány takové okolnosti, které odůvodňují závěr, že i těm, jimž geografický význam jest znám, nebudou se jevit jako udání místa původu, nebo že není vůbec pravděpodobno, že by slova ona byla pojímání jako geografické údaje.“*³

Městský soud v Praze považoval za podstatné poukázat v této souvislosti na rozsudek Tribunálu (druhého rozšířeného senátu) ve věci T-379/03 Peek & Cloppenburg KG v. Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM). Tribunál v tomto rozsudku mj. judikoval, že za účelem přezkumu toho, zda jsou podmínky použití absolutního důvodu pro zamítnutí dotčeného zápisu splněny, je třeba totiž přihlídnout ke všem relevantním okolnostem, jako je povaha označených výrobků nebo služeb, významné či méně významné dobré jméno dotčeného zeměpisného místa, zejména v dotčené hospodářské oblasti, a větší či menší povědomí dotčené veřejnosti o tomto místě, zvyklosti v oblasti dotčené činnosti a otázka, do jaké míry může být zeměpisný původ dotčených výrobků nebo služeb relevantní pro zúčastněné kruhy, za účelem posouzení jakosti a jiných vlastností dotčených výrobků nebo služeb.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný ve shodě s citovaným rozsudkem Tribunálu ve věci T-379/03 Peek & Cloppenburg poukázal povědomí dotčené veřejnosti o tomto místě, a to na test spontánní asociace s výrazy „Plzeňský / Pilsner“. Při samostatném uvedení klíčových výrazů je 89% respondentů přiřadilo k pivu (dobrému, českému, nejlepšímu), z nich 7% přímo ke značce „PILSNER URQUELL“. Ve spojení klíčových výrazů se slovem „pivo“ si 24% respondentů vybavilo alespoň jednu ze značek piva

³ Viz blíže Lachout, J., Hradecký, J.: Ochranné vzorky, Pražská akciová tiskárna: Praha 1934

namítajícího a při dotazu, která konkrétní značka piva se ve spojení s klíčovými výrazy vybaví, uvedlo 75% značku piva „PILSENER URQUELL“. Soudu proto nezbylo než přisvědčit rovněž závěru žalovaného, že závěr správního orgánu prvního stupně byl založen na objektivních skutkových zjištěních.

Žalobce namítal nesprávné posouzení zaměnitelnosti označení „PILSENER URQUELL“ a „PILSENER ADLER QUELL“ dovolával se v této souvislosti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. července 2008, č. j. 4 As 90/2006-123, podle něhož zápisná nezpůsobilost přihlašovaného označení není dána jakoukoli podobností s registrovanou ochrannou známkou, ale toliko podobností závadnou, tj. podobností, jež vyvolává pravděpodobnost záměny ohledně původu výrobků či služeb [§ 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách]. Nepříčí se principům známkoprávní ochrany samo o sobě, dospěje-li správní orgán k závěru o různém stupni rozlišovací způsobilosti ochranných známek; rozlišovací způsobilost ochranných známek nelze paušálně považovat za identickou.

Městský soud v Praze musel tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou, neboť žalobou napadené rozhodnutí není v rozporu s názorem vyjádřeným v citovaném rozsudku Nejvyšším správním soudem. Podobnost porovnávaných označení je totiž nutno kvalifikovat jako závadnou, jak správně v napadeném rozhodnutí uvedl žalovaný. Zápisem napadeného označení do rejstříku ochranných známek by došlo k zásahu do starších práv namítajícího. Námitky se tak prokázaly jako oprávněné.

Podle § 26 odst. 2 zákona o ochranných známkách námitky musejí být podány písemně a musejí být odůvodněny a doloženy důkazy. K doplnění námitek a k důkazům předloženým na jejich podporu po lhůtě uvedené v odstavci 1 Úřad nepřihlíží. Spolu s námitkami je namítající povinen zaplatit správní poplatek podle zvláštního právního předpisu; není-li správní poplatek zaplacen, považují se námitky za nepodané.

Žalobce namítal porušení ustanovení § 26 odst. 2 zákona o ochranných známkách s tím, že namítající doložil důkazy, které sice prokazují nezpochybnovanou známost značky Pilsner Urquell a její význam na trhu, ale nikterak nedokládají její zaměnitelnost s přihlášenou značkou, a proto namítající tvrzenou podobnost ani zaměnitelnost žádným relevantním způsobem neprokázal. Podle názoru Městského soudu v Praze takovéto tvrzení žalobce nemůže obstát. V řízení před žalovaným v prvním stupni i rozkladovém řízení byla označení řádně porovnána s výsledkem zjištěné podobnosti z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického očima průměrného spotřebitele. V inkriminované věci je takovým průměrným spotřebitelem konzument piva. Zákon o ochranných známkách nevyžaduje, aby byla prokázána skutečná záměna porovnávaných označení, resp. jimi označovaných výrobků a služeb. Postačuje konstatování podobnosti porovnávaných označení a v inkriminované věci i výrobků, pro něž jsou nebo mají být porovnávaná označení používána.

Podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu vlastníkem starší ochranné známky, která je shodná s přihlašovaným označením nebo mu je podobná, pokud má být takové označení zapsáno pro výrobky nebo služby, které sice nejsou podobné těm, pro které je starší ochranná známka zapsána, avšak jde o starší ochrannou známku, která má v České republice dobré jméno, a užívání přihlašovaného

označení by nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky nebo jim bylo na újmu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. září 2009, č. j. 1 As 41/2009 – 145, pokud se § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách dle svého textu vztahuje na výrobky nebo služby, které nejsou podobné těm, pro které je starší ochranná známka s dobrým jménem zapsána, tím spíše se vztahuje na ty výrobky nebo služby, které jsou podobné nebo shodné s těmi, pro které je starší ochranná známka s dobrým jménem zapsána. Ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách, předpokládá jistý stupeň podobnosti mezi ochrannou známkou a označením, kvůli níž dotčená veřejnost pociťuje mezi označením a ochrannou známkou souvislost, jinak řečeno vytvoří si mezi nimi spojení, třebaže je nezaměňuje. Existence asociace (spojení) v mysli veřejnosti představuje nutnou podmínku, ale sama o sobě nestačí k tomu, aby bylo možné učinit závěr o existenci jednoho ze zásahů, proti nimž § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách zajišťuje ochranným známkám s dobrým jménem ochranu. Tyto zásahy představují buď újmu způsobenou rozlišovací způsobilostí ochranné známky, anebo újmu způsobenou dobrému jménu této ochranné známky, případně protiprávní těžení z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména uvedené ochranné známky.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 21/2011-117 podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách, který žalovaný aplikoval, se přihlašované označení nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u žalovaného „*vlastníkem starší ochranné známky, která je shodná s přihlašovaným označením nebo mu je podobná, pokud má být takové označení zapsáno pro výrobky nebo služby, které sice nejsou podobné těm, pro které je starší ochranná známka zapsána, avšak jde o starší ochrannou známku, která má v České republice dobré jméno, a užívání přihlašovaného označení by nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky nebo jim bylo na újmu*“. Na základě citovaného ustanovení lze tedy prohlásit ochrannou známku za neplatnou za současného splnění následujících podmínek: návrh podá majitel starší ochranné známky, namítaná ochranná známka je shodná nebo podobná s napadenou ochrannou známkou, namítaná ochranná známka má v České republice dobré jméno, užívání napadené ochranné známky by mohlo nepoctivě těžit z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména namítané ochranné známky nebo by jim bylo na újmu. Podle důvodové zprávy k citovanému ustanovení bylo nutno je chápat takto: „*Dobré jméno (dobrá pověst, renomé) je u ochranné známky vyjádřením toho, že veřejnost známku v důsledku jejího užívání zná a spojuje ji s dobrými vlastnostmi, které od výrobků nebo služeb takto označených očekává, a věnuje jí svou důvěru. Tato skutečnost má za následek zvýšení hodnoty takové známky. Znamka s dobrým jménem (dobrou pověstí, renomé) je známkou natolik silnou, že odlišuje jejího vlastníka od jiných osob bez omezení na určitý druh zboží nebo služeb, a to i v tom případě, není-li zapsána. Znamka s dobrým jménem tedy může být jak ochrannou známkou formálně registrovanou, tak známkou všeobecně známou.*“.

V inkriminované věci je nesporné, že dobré jméno první namítané slovní ochranné známky č. 111419 ve znění „PILSNER URQUELL“, s právem přednosti od 8. 2. 1898, bylo namítajícím prokázáno. Namítající je majitelem této ochranné známky, namítaná známka je podobná s přihlašovaným označením a má v České republice dobré jméno. Splněním podmínky námítky podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách, tedy nepoctivého těžení z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky, se žalovaný podrobně zabýval v napadeném rozhodnutí, a proto i tuto námítku musel soud

zamítnout jako neopodstatněnou. Námitky podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách byly proto žalovaným po právu uznány za opodstatněné.

Namítajícím předložené důkazy k prokázání dobrého jména první namítané slovní ochranné známky č. 111419 ve znění „PILSNER URQUELL“, s právem přednosti od 8. 2. 1898, byly správními orgány posouzeny jako dostatečné.

Městský soud v Praze proto musel přisvědčit závěrům žalovaného odkazujícího na zjištění správního orgánu prvního stupně, že z předložených relevantních dokladů je zřejmé, že namítající, resp. jeho právní předchůdci (Měšťanský pivovar v Plzni, Plzeňské pivovary, národní podnik a Plzeňský prazdroj, národní podnik), vyráběli a dodávali uvedený výrobek. Pivo na místo jeho spotřeby či dalšího prodeje pod namítanou ochrannou známkou. Tyto důkazy potvrzují kvalitu zmíněného výrobku, neboť spotřebitelská veřejnost v průzkumu prováděného agenturami Datamar a Data Servis na přelomu let 2005 až 2006 hodnotila namítanou ochrannou známkou, jako jednu z nejznámějších českých „značek“ (česká veřejnost zařadila ochrannou známkou PILSNER URQUELL / Plzeňský Prazdroj“ pro svou známost a kvalitu na třetí místo, a to hned za značky Škoda a ETA), o čemž informovala řada periodik včetně České televize ČT1 v pořadu Zprávy. Obdobné výsledky zaznamenala namítaná ochranná známka i v dalších průzkumech pořádaných v pozdějších letech, např. v roce 2009 společností TNS AISA. Namítající rovněž doložil články v Hospodářských novinách ze dne 27. 11. 2007 a 28. 4. 2010, v nichž se mj. uvádí, že do první desítky nejdražších českých značek spadají i piva Budvar či Pilsner Urquell.

S ohledem na tato zjištění o kvalitě výrobků namítajícího, které dlouhodobě a kontinuálně dodává nejen na tuzemský trh, a s přihlédnutím ke kladným ohlasům spotřebitelské veřejnosti, Městský soud v Praze musel přisvědčit závěrům žalovaného, že namítající předloženými důkazy prokázal dobré jméno namítané ochranné známky „PILSNER URQUELL“ na území České republiky pro výrobky, pro které je zapsána, tj. „pivo“. Důkazy k prokázání dobrého jména první namítané ochranné známky byly předloženy namítajícím v souladu se zákonem o ochranných známkách. Namítající oprávněně uváděl, že užívání napadeného označení by nepoctivě těžilo z dobrého jména jeho ochranné známky nebo mu bylo na újmu (§ 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách). Dobré jméno je u ochranné známky vyjádřením toho, že veřejnost známkou spojuje s dobrými vlastnostmi, které od výrobků nebo služeb takto označených očekává, a věnuje jí svou důvěru. Dobré jméno lze zkoumat statisticky významným počtem subjektů, které v dané oblasti působí, ale též mezi zákazníky majitele ochranné známky, což namítající rovněž učinil. Splněním podmínek námitky podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách, tedy nepoctivým těžením z dobrého jména starší ochranné známky, se žalovaný podrobně zabýval při přezkoumávání této námitky. Městský soud v Praze musel s těmito jeho závěry souhlasit.

Podle čl. 4 odst. 3 směrnice 2008/95/ES ochranná známka nesmí být dále zapsána, a je-li zapsána, může být prohlášena za neplatnou, pokud je totožná se starší ochrannou známkou Společenství ve smyslu odstavce 2 nebo je jí podobná a pokud má být nebo byla zapsána pro výrobky nebo služby, které nejsou podobné těm, pro které je starší známka zapsána, jestliže tato ochranná známka Společenství získala ve Společenství dobré jméno a užívání pozdější ochranné známky bez řádného důvodu by neoprávněně těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky Společenství anebo jim působilo újmu.

Ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách je tedy víceméně přesnou transpozicí shora citovaného ustanovení právního předpisu evropského unijního práva – směrnice 2008/95/ES. Preambule této směrnice v bodu 10 stanoví, že pro usnadnění volného pohybu výrobků a služeb je prvořadě zajistit, aby zapsané ochranné známky požívaly podle právních předpisů všech členských států stejné ochrany. To však nebrání členským státům poskytnout širší ochranu ochranným známkám, které získaly dobré jméno. Při interpretaci transponovaných právních předpisů je nutno zaujímat jejich eurokonformní výklad. V inkriminované věci je nesporné, že první namítaná slovní ochranná známka č. 111419 ve znění „PILSNER URQUELL“, s právem přednosti od 8. 2. 1898, získala na území České republiky dobré jméno. Žalovaný proto neporušil zákon o ochranných známkách, jestliže první namítané ochranné známce, která získala dobré jméno, poskytnul širší ochranu.

Městský soud v Praze považoval v této souvislosti za nutné poukázat na ustálenou judikaturu SDEU, a to konkrétně rozsudek ze dne 18. června 2009 ve věci C-487/07 L'Oréal SA a další v. Bellure NV a další, v němž SDEU judikoval, že čl. 5 odst. 2 směrnice 89/104/EHS musí být vykládán v tom smyslu, že existence protiprávního těžení z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména ochranné známky ve smyslu tohoto ustanovení nepředpokládá ani existenci nebezpečí záměny, ani existenci nebezpečí újmy způsobené rozlišovací způsobilosti nebo dobrému jménu ochranné známky, nebo obecněji jejímu majiteli. Prospěch z užívání označení podobného ochranné známce s dobrým jménem třetí osobou je touto osobou získán ze zmíněné rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména ochranné známky protiprávně, jestliže se tímto užíváním snaží kráčet ve stopách ochranné známky s dobrým jménem s cílem využít její přitažlivosti, dobrého jména a prestiže a bez finanční kompenzace využívat obchodního úsilí vyvinutého majitelem ochranné známky k vytvoření a pěstování jejího image. (viz bod 50, výrok 1)

Dále potom soud poukázal na rozsudek SDEU ze dne 10. dubna 2008 ve věci C-102/07 adidas AG, adidas Benelux BV v. Marca Mode CV, C&A Nederland CV, H&M Hennes & Mauritz Netherlands BV, Vendex KBB Nederland BV, v němž SDEU judikoval, jak vyplývá z desátého bodu odůvodnění směrnice 89/104/EHS, toto posouzení nebezpečí záměny nezávisí pouze na stupni podobnosti mezi ochrannou známkou a označením, ale rovněž na tom, jak snadno může vzniknout asociace mezi označením a dotčenou ochrannou známkou, zejména s ohledem na povědomí o ochranné známce na trhu. Čím více je totiž ochranná známka známá, tím vyšší bude počet hospodářských subjektů, které budou chtít užívat podobná označení. Přítomnost velkého počtu výrobků nesoucích podobná označení na trhu by mohla porušit práva z ochranné známky, neboť by mohla snížit rozlišovací způsobilost ochranné známky a ohrozit její základní funkci, kterou je zaručit spotřebitelům původ dotčených výrobků. (viz bod 36)

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu námitek uplatněných v podané žalobě a dospěl k závěru, že tyto námítky nejsou důvodné. Pokud jde o námítky, které se týkají závěrů rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ohledně pravděpodobnosti záměny přihlašovaného označení a namítaných označení, soud neshledal důvod k tomu, aby se odchýlil od závěrů, k nimž dospěl jednak ve svém rozsudku ze dne 27. února 2013, čj. 8 A 56/2010-149, které následně byly potvrzeny v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. června 2013, č. j. 1 As 20/2013 – 64. Tyto závěry lze v plné míře vztáhnout na to materiální posouzení té věci, která

je v podstatné míře shodná, neboť v obou těchto věcech se jednalo o přihlášku ochranné známky ve znění označením „PILSENER ADLER QUELL“, avšak rozdílnými přihlašovatelí.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 As 20/2013 – 64, se ztotožnil se závěrem zdejšího soudu, že žalovaný zjistil skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, při svém rozhodování se striktně držel interpretačních pomůcek stanovených ustálenou judikaturou SDEU a provedl analýzu všech relevantních skutečností projednávané věci, čímž zohlednil požadavek celkového posouzení nebezpečí záměny přihlašovaného označení a namítané ochranné známky. V postupu žalovaného proto nelze spatřovat libovůli, neboť ten postupoval v souladu se zákonem o ochranných známkách a ustálenou soudní judikaturou, své rozhodnutí přesvědčivě odůvodnil. Z rozhodnutí nepochybně vyplývá vše podstatné pro posouzení možnosti záměny dvou označení i možného parazitování na dobré pověsti ochranné známky „PILSNER URQUELL“. Žalovaný tedy v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu zjistil stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti.

Městský soud v Praze tedy musel proto přisvědčit závěrům žalovaného. Podobnost porovnávaných označení z hlediska vizuálního, fonetického, sémantického, jakož i z hlediska celkového dojmu byla konstatována v souladu se zákonem o ochranných známkách. Přihlašované označení sice obsahuje vložený slovní prvek „ADLER“, v překladu „orel“, nicméně na prvním místě porovnávaných slovních spojení jsou foneticky a vizuálně podobné slovní prvky „PILSNER“ a „PILSENER“ lišící se vloženým písmenem „E“, jejichž slovní význam je totožný a i v českém prostředí vnímaný jako „plzeňské“. S ohledem na jejich opět podobná slova „QUELL“ a „URQUELL“ („zdroj“ či „pramen“ a „prazdroj“ či „pramen“), lze tato označení jako celky považovat za podobná.

Podle názoru Městského soudu v Praze navrhovatel, resp. namítající ve správním řízení své důkazní břemeno unesl a prokázal splnění podmínek stanovených v ustanoveních § 7 odst. 1 písm. a), b) zákona o ochranných známkách.

Jednalo se o řízení o námitkách podaných třetí osobou a důkazní břemeno leželo právě a pouze na této osobě. Její povinností bylo prokázat správnímu orgánu, že je majitelem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou, jakož i že je majitelem starší ochranné známky, která je shodná s přihlašovaným označením nebo mu je podobná, pokud má být takové označení zapsáno pro výrobky nebo služby, které sice nejsou podobné těm, pro které je starší ochranná známka zapsána, avšak jde o starší ochrannou známku, která má v České republice dobré jméno, a užívání přihlašovaného označení by nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky nebo jim bylo na újmu.

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů ve věci rozhodl tak, že podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. října 2014

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová